

Byla C-710/23**Prašymo priimti prejudicinį sprendimą santrauka pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 98 straipsnio 1 dalį****Gavimo data:**

2023 m. lapkričio 22 d.

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas:

Nejvyšší správní soud (Vyriausiasis administracinis teismas, Čekijos Respublika)

Nutarties dėl prejudicinio sprendimo priėmimo data:

2023 m. lapkričio 1 d.

Pareiškėjas:

Mgr. L.H.

Atsakovas:

Ministerstvo zdravotnictví (Sveikatos apsaugos ministerija, Čekijos Respublika)

Pagrindinės bylos dalykas

Pagrindinėje byloje nagrinėjamas *Ministerstvo zdravotnictví* (toliau – atsakovas) kasacinis skundas dėl *Městský soud v Praze* (Prahos miesto teismas, Čekijos Respublika) (toliau – municipalinis teismas) sprendimo, kuriuo buvo panaikintas atsakovo sprendimas ir *ministr zdravotnictví* (Sveikatos apsaugos ministras, Čekijos Respublika) sprendimas dėl teisės į informaciją, kuriuo rėmėsi pareiškėjas.

Prašymo priimti prejudicinį sprendimą dalykas ir teisinis pagrindas

Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pagal SESV 267 straipsnį susijęs su klausimu, ar informacijos apie juridinio asmens veiklą, kurioje yra ir informacijos apie fizinį asmenį, perdavimo atveju yra tvarkomi tik juridinio asmens ar ir fizinio asmens duomenys, ir jeigu daroma prielaida, kad tvarkomi ir fizinių asmenų asmens duomenys, ar informacijos teikimui gali būti taikomi reikalavimai, kurie

peržengia 2016 m. balandžio 27 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) 2016/679 dėl fizinių asmenų apsaugos tvarkant asmens duomenis ir dėl laisvo tokių duomenų judėjimo ir kuriuo panaikinama Direktyva 95/46/EB (Bendrasis duomenų apsaugos reglamentas) (OL 2016 L 119, p. 1, toliau – BDAR) teisinio reguliavimo ribas.

Prejudiciniai klausimai

1. Ar fizinio asmens, kuris yra juridinio asmens valdybos narys arba atstovas, vardo, pavardės, parašo ir kontaktinių duomenų pateikimas, atliekamas tik siekiant identifikuoti juridinį asmenį (asmenį, įgaliotą veikti juridinio asmens vardu), yra fizinio asmens „asmens duomenų“ tvarkymas, kaip tai suprantama pagal BDAR 4 straipsnio 1 punktą, ir todėl patenka į BDAR taikymo sritį?

2. Ar pagal nacionalinę teisę, įskaitant suformuotą jurisprudenciją, galima nustatyti, kad valdžios institucijai taikant tiesiogiai veikiančią Europos Sąjungos reglamentą, o būtent BDAR 6 straipsnio 1 dalies c arba e punktą, turi būti įvykdytos papildomos sąlygos, kurios nekyla iš paties reglamento nuostatų, bet kuriomis iš tikrųjų išplečiamas asmens duomenų subjekto apsaugos lygis, konkrečiai kalbant – sąlygą dėl valdžios institucijos pareigos iš anksto informuoti duomenų subjektą apie gautą prašymą perduoti jo asmens duomenis trečiajam asmeniui?

Nurodytos Europos Sąjungos teisės nuostatos

2016 m. balandžio 27 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) 2016/679 dėl fizinių asmenų apsaugos tvarkant asmens duomenis ir dėl laisvo tokių duomenų judėjimo ir kuriuo panaikinama Direktyva 95/46/EB (Bendrasis duomenų apsaugos reglamentas) (toliau – BDAR), 14 konstatuojamosios dalies antras sakiny, 4 straipsnio 1 dalis, 6 straipsnio 1 dalies a, c ir e punktai.

Nurodytos nacionalinės teisės nuostatos

Zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (Įstatymas Nr. 106/1999 dėl laisvo priejimo prie informacijos) (toliau – Įstatymas Nr. 106/99), 2 straipsnio 1 dalis (įpareigotieji subjektai), 3 straipsnis (pareiga teikti informaciją).

8a straipsnio 1 dalyje nurodyta: „Informaciją apie asmenį, asmeninio pobūdžio informaciją apie veiklą, asmenį identifikuojančius požymius, asmens privatumą ir asmens duomenis įpareigotasis subjektas teikia tik vadovaudamasis jų apsaugą reglamentuojančiais teisės aktais“.

8a straipsnio 2 dalyje nurodyta: „Įpareigotas subjektas pateikia asmens duomenis apie viešąjį asmenį, valstybės pareigūną ar tarnautoją, iš kurių galima spręsti apie jo visuomeninę ar tarnybinę veiklą arba apie jo pareigas ar darbo vietą“.

Glaustas pagrindinės bylos faktinių aplinkybių ir šalių argumentų išdėstymas

- 1 Pareiškėjas, remdamasis Įstatymu Nr. 106/99, iš atsakovo, kaip įpareigoto subjekto, paprašė pateikti šią informaciją: i) įpareigotojo subjekto sudarytų pirkimo-pardavimo sutarčių dėl testų, kuriais siekiama patikrinti, ar tiriamasis asmuo serga SARS-CoV-2 liga ir ii) įpareigotojo subjekto išsigyto produkto (testo) sertifikatą, įrodantį, kad Europos Sąjungos teritorijoje arba (ir) Čekijos Respublikoje, ši testą galima naudoti SARS-CoV-2 ligai patikrinti. Pareiškėjas prašė pateikti šią informaciją: kiekvieną sertifikatą išdavusių asmenų vardus, pavardes ir parašus
- 2 Atsakovas nusprendė iš dalies atmesti šį prašymą. Jis pateikė pareiškėjui prašomus sertifikatus, tačiau juose užtušavo duomenis apie (fizinį) asmenį, kuris pasirašė sertifikatus juridinio asmens vardu. Konkrečiai kalbant, buvo užtušuota ši informacija: vardas, pavardė, parašas, juridinio asmens struktūroje užimamos pareigos, o kelių sertifikatų atveju – kontaktiniai el. pašto adresai, telefono numeriai, kartais net sertifikatą išdavusios įmonės interneto svetainė (toliau – užtušuota informacija). Aptariamais duomenimis nebuvo atskleisti dėl fizinių asmenų, kurie atitinkamuose sertifikatuose nurodyti kaip veikiantys atitinkamų juridinių asmenų vardu duomenų apsaugos.
- 3 Pareiškėjas apskundė minėtą sprendimą sveikatos apsaugos ministrui, šis 2020 m. rugsėjo 15 d. sprendimu paliko galioti atsakovo sprendimą.
- 4 Municipalinis teismas panaikino ir atsakovo, ir sveikatos apsaugos ministro sprendimą. Teismas patvirtino, kad užtušuoti duomenys yra asmens duomenys, kaip tai suprantama pagal BDAR 4 straipsnio 1 dalį, leidžiantys identifikuoti fizinį asmenį, kaip tai suprantama pagal šią nuostatą, tačiau nesutiko su atsakovo išvada, kad netaikytinas nė vienas iš BDAR 6 straipsnio 1 dalyje numatytų duomenų subjektų asmens duomenų tvarkymo teisėtumo atvejų. Teismas atsižvelgė į tai, kad valdžios institucijos nebandė susisiekti su atitinkamais duomenų subjektais dėl jų asmens duomenų perdavimo pareiškėjui. Šiuo atžvilgiu teismas rėmėsi prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo jurisprudencija dėl informacijos perdavimo pagal Įstatymą Nr. 166/99, iš kurios matyti, kad (i) valdžios institucijos privalo nedelsiant pranešti duomenų subjektui apie tai, kad įpareigotasis subjektas ketina perduoti informaciją apie jį trečiajam asmeniui ir ii) galimai suinteresuotieji asmenys turi teisę pareikšti savo poziciją dėl tokio perdavimo. Įpareigotasis subjektas turėtų atsižvelgti į suinteresuotųjų asmenų poziciją ir padaryti išvadas, turinčias įtakos tolesniems veiksams.
- 5 Municipalinis teismas taip pat nurodė, kad atsakovas savo išvadą grindė nepakankamai nustatytais faktais. Teismo nuomone, valdžios institucijų atsisakymas pateikti pareiškėjui atitinkamus duomenis gali būti laikomas

procedūriniu pažeidimu, galinčiu turėti įtakos jų sprendimų teisėtumui. Atsakovas neišsiaiškino nė vieno iš asmenų, kurių asmens duomenis jis atsisakė pateikti pareiškėjui, pozicijos dėl tokių duomenų perdavimo pareiškėjui, todėl net negalėjo gauti atitinkamų asmenų sutikimo dėl tokio perdavimo pagal BDAR 6 straipsnio 1 dalies a punktą; kartu atsakovas šiems asmenims nesuteikė proceso dalyvių statuso pagal *Správni řád* (Administracinio proceso kodekso) 27 straipsnio 2 dalį.

- 6 Atsakovas laikosi skirtingos nuomonės, jog neteisinga laikyti duomenų subjektus administracinių procedūrų dalyviais. Nors valdžios institucija gali informuoti duomenų subjektą, jei mano, kad tai yra tikslinga, tai nereiškia, kad jis turi, kad ir netiesiogiai, dalyvauti valdžios institucijoje vykstančiame procese. Atsakovo teigimu, valdžios institucijos sprendimas nepasinaudoti galimybe pranešti duomenų subjektui negali būti laikomas procedūriniu administracinio sprendimo trūkumu.
- 7 Atsakovas taip pat nurodo, kad šiuo atveju duomenų subjektai (t. y. fiziniai asmenys, kurių duomenys sertifikatuose buvo užtušuoti) vykdo veiklą Kinijos Liaudies Respublikos ir Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės teritorijoje, kur yra įregistruoti sertifikatus išdavę juridiniai asmenys, ir kad atsakovas neturi šių fizinių asmenų kontaktinių duomenų. Todėl reikalavimo informuoti tokius asmenis praktiškai neįmanoma įvykdyti. Jei duomenų subjektai, tiesiogiai ar kitaip dalyvautų duomenų perdavimo procedūroje, valdžios institucija taip pat turėtų jiems įteikti ginčijamą sprendimą, o tai būtų neįmanoma, nes nėra informacijos apie jų gyvenamąją vietą užsienyje.
- 8 Pareiškėjo teigimu, juridinio asmens vardu veikiančio fizinio asmens juodai užtušotų duomenų jis nelaikė fizinio asmens duomenimis. Jis remiasi BDAR 14 konstatuojamąja dalimi, pagal kurią į reglamento taikymo sritį nepatenka „juridinių asmenų duomenų tvarkymas“. Aplinkybė, kad fizinis asmuo, turintis teisę veikti juridinio asmens vardu, pasirašo sertifikatą juridinio asmens vardu, negali būti laikoma fizinio asmens asmeninės veiklos išraiška.

Glaustas prašymo priimti prejudicinį sprendimą pagrindimas ir pateiktų klausimų analizė

- 9 Pirmasis prejudicinis klausimas susijęs su ribos tarp „fizinių asmenų (t. y. duomenų subjektų, kaip jie suprantami pagal BDAR 4 straipsnio 1 dalį) asmens duomenų“, kuriems BDAR taikomas įvykdžius papildomas sąlygas, ir „juridinių asmenų duomenų“, kurie nepatenka į BDAR taikymo sritį pagal jo 14 konstatuojamąją dalį, nustatymu. Prašymo suteikti informaciją tikslas buvo ne fizinio asmens duomenų gavimas, o tik juridinio asmens, kurio vardu veikė konkretus fizinis asmuo, veiksmų patikrinimas.
- 10 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas pažymi, kad, atsižvelgiant į prašymo suteikti informaciją prasmę ir tikslą bei šioje byloje atskleistų duomenų pobūdį, juodai užtušuoti duomenys gali būti laikomi duomenimis, susijusiais su juridiniu asmeniu. Šiuo atveju BDAR nebūtų taikomas, nes prašoma pateikti tik

juridinio asmens duomenis, susijusius tik su šio juridinio asmens veikla. Todėl konkretaus fizinio asmens, įgalioto veikti juridinio asmens vardu, vardas, pavardė ir vykdomos pareigos logiškai turėtų būti laikomi juridinio asmens „kontaktiniais duomenimis“, kaip apibrėžta BDAR 14 konstatuojamosios dalies antrame sakinyje.

- 11 Tačiau prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nurodė papildomus argumentus.
- 12 Pirma, Teisingumo Teismo jurisprudencijoje ne kartą pabrėžta, kad BDAR esmė – užtikrinti veiksmingą ir visapusišką fizinių asmenų pagrindinių teisių ir laisvių, ypač teisės į privatumą tvarkant asmens duomenis, apsaugą¹. Todėl pagrindinės BDAR sąvokos, pavyzdžiui, „asmens duomenys“, „tvarkymas“ ir „duomenų valdytojas“, turėtų būti aiškinamos labai plačiai². Būtina paminėti 2017 m. gruodžio 20 d. Sprendimą *Nowak*³, kuriame Teisingumo Teismas padarė išvadą, kad profesinį egzaminą laikančio asmens raštu pateikti atsakymai į klausimus ir su šiais atsakymais susijusios egzaminuotojo pastabos taip pat yra „asmens duomenys“. Taigi akivaizdu, kad „asmens duomenų“ sąvokos aiškinimas, siekiant nustatyti BDAR taikymo sritį, yra labai platus.
- 13 Antra, nors BDAR 14 konstatuojamosios dalies antrasis sakinyje neigiamai apibrėžia BDAR taikymo sritį, ypač BDAR 4 straipsnio 1 dalies kontekste, į 14 konstatuojamąją dalį konkrečiai neatsižvelgta nei apibrėžiant materialinės taikymo srities ribas BDAR 2 straipsnyje, nei BDAR 4 straipsnyje pateiktose apibrėžtyse, nei kitose (teisiškai privalomose) BDAR nuostatose. Iš suformuotos Teisingumo Teismo jurisprudencijos matyti, kad Europos Sąjungos teisės aktų konstatuojamosios dalys gali patikslinti tam tikrą privalomos atitinkamo teisės akto nuostatos aiškinimą arba nurodyti tokio aiškinimo kryptį, tačiau jos neturi savarankiškos norminės galios. Tai nėra teisės normos, kurios gali būti taikomos savarankiškai⁴.
- 14 Trečia, 2017 m. kovo 9 d. Sprendime *Salvatore Manni*⁵ Teisingumo Teismas nusprendė, kad įmonių registrų duomenys apie galimus identifikuoti fizinius asmenis yra „asmens duomenys“, kaip tai suprantama pagal ankstesnius teisės

¹ 2014 m. gegužės 13 d. Sprendimo *Google Spain ir Google*, C-131/12, EU:C:2014:317, 53 punktas (toliau – sprendimas *Google*) ir 2017 m. rugsėjo 27 d. Sprendimo *Puškár*, C-73/16, EU:C:2017:725, 38 punktas.

² Sprendimo *Google* 34 punktas, ir 2018 m. birželio 5 d. Sprendimo *Wirtschaftsakademie Schleswig-Holstein*, C-210/16, EU:C:2018:388, 28 punktas.

³ C-434/16, EU:C:2017:994, 62 punktas.

⁴ Pavyzdžiui, 2005 m. liepos 12 d. Sprendimo *Alliance for Natural Health ir kt.*, C-154/04 ir C-155/04, EU:C:2005:449, 91, 92 punktai; 2011 m. gruodžio 21 d. Sprendimo *Ziolkowski ir Szeja*, C-424/10 ir C-425/10, EU:C:2011:866, 42, 43 punktai, arba 2018 m. liepos 25 d. Sprendimo *Confédération paysanne ir kt.*, 44–46, 51 punktai.

⁵ C-398/15, EU:C:2017:197, 34 punktas (toliau – Sprendimas *Manni*).

aktus (tuometinę Direktyvą 95/46/EB, toliau – Direktyva 95/46). Tačiau cituoto sprendimo faktinės ir teisinės aplinkybės buvo kitokios.

- 15 Ketvirta, po *Manni* sprendimo įsigaliojo BDAR, kurio 14 konstatuojamojoje įtvirtintas / patvirtintas šio reglamento netaikymas juridinių asmenų duomenų tvarkymui. Taip buvo neigiamai nustatytos ribos, kurios nebuvo aiškiai nurodytos Direktyvos 95/46 konstatuojamosiose dalyse, todėl jų nebuvo ir sprendžiant *Manni* bylą. BDAR 14 konstatuojamąją dalį taip pat galima vertinti kaip Europos Sąjungos teisės aktų leidėjo ketinimą siauriau apibrėžti BDAR garantuojamos apsaugos apimtį. Tačiau šiuo atžvilgiu kyla klausimas, kiek BDAR šiuo konkrečiu klausimu turi atitikti ankstesnę Direktyvą 95/46.
- 16 Penkta, net jei „juridinio asmens duomenų“ atvejis būtų aiškinimo būdu nustatyta *de facto* išimtis, į kurią reikėtų atsižvelgti aiškinant *a contrario* BDAR 4 straipsnio 1 dalį, pagal suformuotą Teisingumo Teismo jurisprudenciją reikalaujama siaurai aiškinti bet kokią BDAR taikymo išimtį, ypač atsižvelgiant į BDAR 2 straipsnio 2 dalies aiškinimą⁶.
- 17 Todėl, atsižvelgdamas į tai, kas nurodyta pirmiau, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas ir toliau laikosi nuomonės, kad duomenys, susiję su juridinio asmens atstovu, veikiausiai yra juridinio asmens duomenys, o ne šiam juridiniam asmeniui atstovaujančio fizinio asmens duomenys, nors taip pat pripažįsta, kad šis Europos Sąjungos teisės aiškinimo klausimas kelia abejonių. Atsakymas į pateiktą klausimą gali turėti svarbių pasekmių ne tik šio ginčo sprendimui ir konkrečiam informacijos perdavimui, bet ir, be kita ko, tam tikrų registrų ir įrašų apie juridinius asmenis tvarkymui valstybėse narėse, taip pat viešai prieigai prie informacijos apie juridinius asmenis. Todėl Teisingumo Teismas turėtų pateikti bendrąsias gaires, kuriomis remiantis būtų galima neigiamai apibrėžti BDAR taikymo sritį, kiek tai susiję su juridinių asmenų duomenimis, kurie neretai apims ir fizinių asmenų, veikiančių juridinio asmens vardu arba tiesiogiai jį steigiančių, duomenis.
- 18 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas daro išvadą, kad nors jis pripažįsta reikalavimą veiksmingai apsaugoti fizinių asmenų asmens duomenis, laikosi nuomonės, kad šis interesas negali vienašališkai ir automatiškai nusverti kitų teisėtų interesų, pavyzdžiui, skaidrumo ir viešosios prieigos prie informacijos, kurie jau pirminėje Europos Sąjungos teisėje pripažįstami konstitucinėmis vertybėmis (SESV 15 straipsnio 3 dalis). Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismo nuomone, BDAR 4 straipsnyje įtvirtintos sąvokos neturėtų būti aiškinamos abstrakčiai, atskirai nuo aplinkybių ir neatsižvelgiant į konkrečią asmens duomenų tvarkymo operaciją, o turi būti aiškinamos atsižvelgiant į konkrečios duomenų tvarkymo operacijos kontekstą ir tikslą, kaip nurodyta

⁶ Pavyzdžiui: 2020 m. liepos 9 d. Sprendimo *Land Hessen*, C-272/19, EU:C:2020:535, 68 punktas; 2003 m. gegužės 20 d. Sprendimo *Österreichischer Rundfunk ir kt.*, C-465/00, C-138/01 ir C-139/01, EU:C:2003:294, 39–47 punktai; 2021 m. birželio 22 d. Sprendimo *Latvijas Republikas Saeima (Baudos taškai)*, C-439/19, EU:C:2021:504, 61–72 punktai.

2019 m. liepos 29 d. Sprendime *Fashion ID GmbH*⁷ dėl „duomenų valdytojo“ sąvokos, apibrėžtos BDAR 4 straipsnio 7 punkte. Priešingas požiūris lemtų BDAR aiškinimo absoliutumą, dėl kurio BDAR taikymo sritis būtų išplėsta iki bet kokio tarpasmeninio bendravimo, kuris savaime apima keitimąsi informacija, neatsižvelgiant į tai, su kuo jis yra susijęs.

- 19 Jei sutiktume su pirmiau minėtu konkrečių duomenų tvarkymo pavyzdžių suvokimu, nagrinėjamu atveju taptų aišku, kad prašymu pateikti informaciją nebuvo siekiama gauti fizinių asmenų duomenų, o buvo prašoma tik perduoti informaciją apie juridinius asmenis. Vadinasi informacija apie tai, kas yra įgaliotas atstovauti juridiniam asmeniui ir kas jo vardu pasirašė sertifikatą, yra su atitinkamu juridiniu asmeniu susijusi informacija, kaip tai suprantama pagal BDAR 14 konstatuojamąją dalį kartu su BDAR 4 straipsnio 1 punktu, aiškinant motyvuotai ir atsižvelgiant į kontekstą.
- 20 Antrasis prejudicinis klausimas susijęs su nacionalinių valdžios institucijų pareiga prieš perduodant informaciją apie duomenų subjektus kreiptis į juos su klausimu, ar jie sutinka, kad informacija būtų perduota, ir prireikus suteikti jiems galimybę pareikšti savo nuomonę dėl tokio perdavimo.
- 21 Ši pareiga kyla iš prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo jurisprudencijos, suformuotos pagal Įstatymą Nr. 106/99, taigi iki *BDAR įsigaliojimo*. Vėliau atitinkamos BDAR nuostatos, visų pirma 6 straipsnis, buvo *de facto* inkorporuotos į cituojamą nacionalinę teisę, kaip nurodyta toliau.
- 22 Įstatymo Nr. 106/99 8a straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad fizinio asmens duomenų perdavimas siejamas su tų duomenų tvarkymu laikantis jų apsaugą reglamentuojančių teisinių nuostatų, t. y. šiuo metu galiojančio BDAR. Faktiškai tai reiškia, kad tam, jog įpareigotasis subjektas galėtų perduoti asmens duomenis ar kitą su tuo asmeniu susijusią informaciją, toks įpareigotojo subjekto atliekamas asmens duomenų tvarkymas turi atitikti asmens duomenų tvarkymo sąlygas pagal BDAR 6 straipsnį ir kitas BDAR nuostatas. Todėl turi atsirasti vienas iš duomenų tvarkymo teisėtumo atvejų, numatytų BDAR 6 straipsnio 1 dalies a–f punktuose. Šio reikalavimo išimtis numatyta Įstatymo Nr. 106/99 8a straipsnio 2 dalyje, tačiau šiuo atveju ji netaikoma.
- 23 Tačiau ankstesnėje nacionalinių administracinių teismų jurisprudencijoje buvo reikalaujama, kad atliekant bet kokią duomenų tvarkymą, t. y. ir kitokią nei nurodytas BDAR 6 straipsnio 1 dalies a punkte (duomenų tvarkymas gavus duomenų subjekto sutikimą), duomenų subjektui būtų pranešta, kad duomenų valdytojas gavo prašymą perduoti duomenis, ir paprašyta, kad duomenų subjektas išreikštų savo poziciją. Reikėtų pabrėžti, kad jurisprudencijoje reikalaujama ne gauti duomenų subjekto „sutikimą“, o tik pranešti jam apie gautą prašymą ir „papasąlyti išreikšti poziciją“. Pagal šią jurisprudenciją privaloma procedūra

⁷ 2019 m. liepos 29 d. Sprendimas *Fashion ID*, C-40/17, EU:C:2019:629 (toliau – sprendimas *Fashion ID*).

taikoma ir BDAR 6 straipsnio 1 dalies c arba e punktuose aprašytais atvejais, kurie gali būti taikomi šioje byloje, taigi ir tais atvejais, kai pagal BDAR nereikalaujama duomenų subjekto sutikimo.

- 24 Atvejais, kuriems netaikomas BDAR 6 straipsnio 1 dalies a punktas, sprendimą perduoti arba neperduoti prašomus asmens duomenis priima ir atsakomybę prisiima tik duomenų valdytojas. BDAR 6 straipsnio 1 dalyje iš principo nenumatyta (bet ir neatmetama), kad duomenų valdytojas taip pat turi kreiptis į duomenų subjektą ir pranešti jam, kad ketina perduoti jo asmens duomenis trečiajam asmeniui ir tokiu būdu užmegzti su juo tam tikrą preliminarų ir informatyvų dialogą.
- 25 Nustatydamas šios pareigos galiojimą, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas rėmėsi duomenų subjektų teise į apsisprendimą dėl informacijos ir būtinybe kuo labiau sumažinti kišimąsi į duomenų subjektų privatumą. Tomis pačiomis prielaidomis grindžiama BDAR 4 konstatuojamoji dalis ir pirmiau (šio prašymo 12 punktas) nurodyta Teisingumo Teismo jurisprudencija dėl šio reglamento aiškinimo. Todėl galima teigti, kad pareiga pranešti duomenų subjektui apie prašymą pateikti su juo susijusią informaciją įgyvendinami kai kurie BDAR 5 straipsnyje nustatyti asmens duomenų tvarkymo principai. Šiuo atžvilgiu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nurodo: (i) asmens duomenų tvarkymo skaidrumo principą, įtvirtintą BDAR 5 straipsnio 1 dalies a punkte, ir (ii) atsižvelgiant į faktinius duomenų valdytojo sunkumus tinkamai informuoti suinteresuotuosius asmenis ir susipažinti su galima jų pozicija, duomenų kiekio mažinimo principą, įtvirtintą BDAR 5 straipsnio 1 dalies c punkte. Todėl galima būtų teigti, kad įpareigotojo subjekto pareiga tokiais atvejais pranešti duomenų subjektui, nepaisant to, kad yra platesnė nei nustatyta BDAR, vis dėlto atitinka jo esmę ir tikslą užtikrinti aukštą duomenų subjektų apsaugos lygį.
- 26 Tačiau šios pareigos išplėtimas remiantis RODO 6 straipsnio 1 dalimi visiems duomenų tvarkymo atvejams, taigi tiems, kai valdžios institucija turi pati įvertinti visą situaciją, yra problematiškas. Įsigaliojus BDAR ir visą sritį reglamentavus tiesiogiai taikomu ir prioritetiniu Europos Sąjungos reglamentu (o ne direktyva, kaip anksčiau), valdžios institucijų praktika iš esmės turėtų būti vienoda visoje Europos Sąjungoje ir joms turi būti taikomos vienodos sąlygos. Visoje Europos Sąjungoje galioja vienoda asmens duomenų apsauga, kuria siekiama užtikrinti laisvą tokių duomenų judėjimą pagal vienodą teisinę sistemą (žr. BDAR 2 konstatuojamąją dalį).
- 27 Vietoj Direktyva 95/46⁸ atlikto suderinimo (nors ir visiško) dabar ši teisės sritis Europos Sąjungos lygmeniu suvienodinta reglamentu. Todėl valstybė narė nebegali nustatyti tiesiogiai veikiančio Europos Sąjungos reglamento taikymui nacionaliniu lygmeniu papildomų sąlygų, kurios neišplaukia iš paties Europos Sąjungos teisės akto ir dėl savo pobūdžio kiekvienoje valstybėje narėje bus

⁸ Sprendimo *Fashion ID* 54 punktas.

skirtingos. Iš tiesų, tokiu atveju būtų sukurta sistema, kurioje dėl papildomų procedūrinių sąlygų asmens duomenų tvarkymas ir prieiga prie jų būtų sudėtingesni nei kitose valstybėse narėse.

- 28 Galiausiai prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas taip pat nurodo, kad duomenų subjektus pagal analogiją sunku arba neįmanoma laikyti bet kokio nacionalinio proceso, dėl kurio gali būti perduodami tam tikri asmens duomenys, dalyviais. BDAR 1 straipsnio 1 dalies nuostatos kartu su BDAR 4 straipsnio 1 dalimi, aiškinamos atsižvelgiant į BDAR 14 konstatuojamosios dalies pirmą sakinį, faktiškai reiškia, kad BDAR numatyta apsauga taikoma tvarkant visų asmenų asmens duomenis, neatsižvelgiant į jų pilietybę ar gyvenamąją vietą. Tačiau automatiškai reikalauti privalomai informuoti atitinkamą duomenų subjektą ir iš anksto su juo konsultuotis bendrai tiek geografiniu, tiek kiekybiniu požiūriu yra sudėtinga arba neįmanoma. Šiuo atveju prašomi duomenys yra susiję su juridiniais asmenimis, kurių buveinės įsteigtos keliose pasaulio šalyse, nepriklausančiose Europos Sąjungai. Nepaisant to, nemažai duomenų rinkinių, kuriuose yra asmens duomenų, gali būti susiję su šimtais ar tūkstančiais asmenų iš įvairių šalių. Tokiu atveju neįmanoma atlikti nurodytų užklausų ir preliminarių konsultacijų.
- 29 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas priduria, kad jei Teisingumo Teismas į pirmąjį klausimą dėl BDAR materialinės taikymo srities atsakytų neigiamai, antrasis klausimas šioje byloje taptų nereikšmingas.